

ATENEU AMB HAVANERES

Introducció

El 31 de desembre del 2012, ja s'havia dissipat la boira en la Plaça del Mercat. Per a situar-nos en esta història, hem de ser un poc benèvol. El voluntariat, com la caritat, sempre ajuda i mai està de més. Encara que les solucions, pense, han de ser polítiques i globals. Tasca esta un poc difícil d'explicar, ja que no he cregut mai en la política i molt poc en els polítics. Però sí en les persones. En la Plaça del Mercat de Bétera no hi ha hui cap mercat. Ja fa temps que no està. Llavors, quan no hi ha diners i no arriba el menjar per a tots, per una mala gestió política, és perquè la ignorància s'instal·la en la gent, s'acomoda, i llavors és quan apareix el dubte, tímid, com preguntant on està la cultura?

Les cases antigues mai seran velles. L'antic de les cases, em pareix, tenen un muntó d'històries que

ja s'havien escrit en el llibres. En este poc hospitalari segle XXI trobar-se amb una casa gran, molt gran, en una plaça del mercat, en un poble no massa gran, encara, és un esdeveniment d'incalculable valor, i a més si es convertix en un temple on els déus es complauen i volen gaudir del record tan oblidat en el que pot ser una llar per a ells. Eixa casa, eixa llar on la gent pensa, estudia o és divertix, al crepuscle que acarona l'esperit en un ambient de creativitat i imaginació, és el protagonista, la protagonista, d'aquesta història. Un espai cívic i cultural. Un ateneu. l'Ateneu de Bétera. Volen passar? Avant.

I

De vegades, entrem en un lloc on les portes de vidre deixen veure l'interior. És com si fóra tot tàctil, tàctil de dit que espenta una bombolla de sabó gran. L'espentem amb atenció cap amunt i torna al nostre dit que espenta una bombolla de sabó més gran. L'espentem amb atenció, cap amunt, i torna al nostre dit. La canviem de mà, ens la col·loquem en el cap..., fins que explota..., però no fa soroll. Més o menys és com salutem a la nit dels Reis Mags en l'Ateneu. Tots i totes, grans i xicotets, érem bombolles ingràvides, plenes de sentit i vida.

No sabem molt bé si hi ha Reis Mags en l'Ateneu, però aquell dia ens van regalar la seua màgia. La distribuïm fraternalment en contes per a xiquets, begudes i menjars, i de seguida triem la nostra pròpia bombolla perquè un mag, amb nom de

sol, ens inspirara en la nostra nit màgica, atenesa de veterans.

En el carrer, s'havia instal·lat el silenci, ja que les deesses així ho van decidir i es van quedar dins de l'Ateneu. A Atenes, els pensadors grecs, passaven llargues hores asseguts prop d'un arbre mil·lenari, mirant les constel·lacions. Eren una espècie de senadors, gent major, però hel·lènics, no romans, per molt que hui pensem que la ciutat eterna és Roma. Tampoc els triaven. En realitat els buscaven.

Els jóvens s'acostaven, discretament, respectant el silenci, a estos savis. S'assentaven al seu costat sense dir res fins que el moment oportú, un passar la mà suaument per l'herba, era el senyal perquè estos jóvens escoltaren i formularen les seues preguntes.

Però abans, he de demanar perdó. No m'he presentat. El meu nom és Alejandro. En grec vol dir "l'amic dels hòmens." Quan era xicotet no m'agradava el meu nom. En aquell temps no hi havien Alejandros. 30 anys després em van explicar el que significava Alejandro, i ara preferisc ser Alejandro. De xicotet no tenia molts amics. Ara tampoc, però els que tinc són un verdader tesor. I sóc innocent.

A data de hui, em declare innocent. No és una broma. Tampoc és que no siga culpable, per això de la intenció. Però em declare innocent. No ja per panoli, no ja per ignorant, que ho sóc, sinó perquè després de mig segle de vida continue veient la mateixa com un innocent. I en aquest pont del carrer 54 que em porta al 55, en el que l'austeritat que es reclama a nivell universal porta als tècnics a pujar l'interés del que ens deixen, un perd l'interés per tot i ho recupera molt prop, segons es cotitza en bossa.

Clar, beneït passat en que els fenicis li van donar un altre valor als diners, a la moneda cunyada, per no portar la mercaderia tan pesada al coll i que unes monedes tingueren el valor d'un moltó, i unes poques coses més per a omplir el rebost, la cova, la casa, la llar a l'hivern.

Poc més de mig segle per a comprovar el que no ens agradava sentir d'els nostres avantpassats quan érem massa jóvens: "i per a què tant?" Açò ho pensa un ara, clar, no ho vam entendre abans, però..., com fer-ho entendre?

Tal vegada, quan passe el full d'este llibre, ja estiga informatitzat, digitalitzat..., paraules horribles que no entenen els sentits del tacte i de l'olfacte.